



# INDIAN JOURNAL OF MULTILINGUAL RESEARCH AND DEVELOPMENT



Asian Research Association

## The Reflection that Conveys the Essence of Kalyanji's Charisma

N. Paramasivam <sup>a, \*</sup>

<sup>a</sup> Department of Tamil, VET Institute of Arts and Science (Co-education) College, Thindal, Erode-638012, Tamil Nadu, India.

\*Corresponding author Email: [paramasivamn@vetias.ac.in](mailto:paramasivamn@vetias.ac.in)

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2522>

Received: 27-01-2025; Revised: 19-04-2024; Accepted: 28-04-2025; Published: 03-05-2025



**Abstract:** It is a common notion that the forms of literature vary according to the changes in time and the imagination of the poet or creator. When we look for the reasons for such changes, political transformations often take precedence. Literature has transcended the state of being sung by a singer and sung about a subject, to the extent that after the religious texts that can pierce the ears were composed, it has journeyed through the minor literary figures post the country gaining independence, preparing itself for a new journey. Just as a cut tree sprouts and branches out to expand into a large tree, a language has evolved into many forms such as poetry, novels, plays, short stories, and essays, creating its own path and destiny. Even if there are a thousand words to say, in today's era, expressing life is like a seed for the earth, and for humans, it is poetry. Keeping the great tree hidden within is like burying a great thought within oneself; that is poetry. For centuries, themes like inner life, outer life, righteousness, and devotion have sustained poetry, which tells me that everything related to life is indeed a theme. In that regard, in Kalyanji's poetry collection 'Uruppalingu', some poems reflect the essence of life.

**Keywords:** Kalyanji, Uruppalingu, Independence, Lifestyle

**Language:** Tamil

## கல்யாண்ஜியின் உருப்பளிங்கு உணர்த்தும் பிரதிபிம்பம்

நா. பரமசிவம் <sup>அ, \*</sup>

<sup>அ</sup> தமிழ்த்துறை, விஇடி கலை மற்றும் அறிவியல் (இருபாலர்) கல்லூரி, திண்டல், ஈரோடு-638012, தமிழ்நாடு, இந்தியா

### முன்னுரை

இலக்கியத்தின் வடிவங்கள் கால மாறுதலுக்கேற்பவும் கவிஞரின், படைப்பாளரின் கற்பனைத் திறனுக்கு ஏற்பவும் மாறுபடுகின்றன என்பது பொதுவான கருத்து. அவ்வாறு மாறுவதற்கான காரணம் எது எனக் காணுகின்ற பொழுது அரசமற்றங்களே முதன்மை பெறுகின்றது. பாடியவன் பாடப்பட்டவன் என்ற நிலையிலிருந்து இலக்கியம் கடந்து அற, சமய நூல்கள் காதுபுளிக்கும் அளவிற்குப் பாடியபின்னர் பொருள்தரும் சிற்றிலக்கிய வள்ளல்களைக் கடந்து நாடு சுதந்திரம் கண்டபின் இலக்கியம் புதுவெளியில் பயணத்திற்குத் தயாரானது. வெட்டிய மரங்கள் துளிர்ந்துப் பலகிளைகளாகப் பிரிந்து பெருமரமாய் விரிவது போல் ஒரு மொழி கவிதை, நாவல், நாடகம், சிறுகதை, உரைநடை எனப் பலபரிணாமங்களைப் பெற்றுத் தனக்கான பாதையை, விதியை உருவாக்கிக் கொண்டது.

இப்படிக்காலந்தோறும் பல நூற்றாண்டுகளாய் பா வடிவத்தில் பவனிவந்த இலக்கியம் வெவ்வேறு உருவமைத்து உலா வருவதற்கான காரணம் யாது? வளம்பெற்ற மொழி செம்மாந்த தன்மை கொண்டது எனின் முன்னிருந்த பழைய பாவிலேயே பல்லக்குஏறி பார்போற்ற அப்படியே இருந்திருக்கலாம்தானே. ஏன் புதுப்புது வடிவம் கொண்டு எல்லோருக்குமான, கற்றார் கல்லாதார் என வேறுபாடின்றி அனைவருக்கும் எளிய இலக்கியமாய்த் தன்னை உருமாற்றிக் கொள்வதற்கான தேவை என்ன எனக்காணும் பொழுது மனிதனுடைய வாழ்வை, இருப்பை இன்னும் முழுமையாகச்



சொல்வதற்கு ஏற்ற வடிவங்களை, சொற்களை இன்னும் கண்டுபிடிக்க முடியாத போதாமையே காரணமாகும். அதனால்தான் கவிதையை மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ கவிதை, ஒருவரிக்கவிதை என வார்த்தைகளைச் சுருக்கிச்சுருக்கி கருத்துக்களை விளக்குவதற்கான போதாமை நிலையைக் கொண்டுள்ளன.

சொல்வதற்கு ஆயிரம் வார்த்தைகள் இருந்தும் குறுகத்தரித்தது போல் இன்றையக் காலகட்டத்தில் வாழ்வியலைச் சொல்ல அமைந்திருப்பது மண்ணுக்கு விதைபோன்று மனிதர்க்குக் கவிதையாம். பெருமரத்தை மறைத்து வைத்திருக்கும் சிறு விதை போல் பெரும்கருத்தைத் தன்னுள்ளே புதைத்து வைத்திருப்பது கவிதையாம். அகம், புறம், அறம், பக்தி எனப் பாடுபொருளை பலநூற்றாண்டுகள் தாங்கிவர இன்றோ இவையோடு வாழ்வுசார்ந்த அனைத்தும் பாடுபொருளே எனக்கட்டியம் கூறுகிறது கவிதை. அவ்வகையில் கல்யாணஜியின் உருப்பளிங்கு எனும் கவிதை நூலில் சில கவிதைகள் வாழ்வின் எதார்த்தத்தை உணர்த்தி நிற்பதைப் காணலாம்.

### அவரவர் நியாயம்

இந்த உலகம் எவ்வளவு பெரியதோ அவ்வளவு பெரியது ஞானிகள் கண்டு, உய்த்து, உணர்ந்து எழுதிவைத்த ஞானநூல்கள். இந்நூல்கள் அனைத்தும் தர்மமும் கருணையும் அன்புமே சிறந்தது எனக்கூறியும் இவையனைத்தையும் கூறத் தான் பின்பற்றும் மதங்களை முன்னே வைத்து மதத்தலைவர்கள் உரைத்ததை வேதநூலாக இவ்வுலகம் கொண்டாடுகிறது. கண்ணுக்குப் புலப்படும் வண்ணங்களில் வாழத்தொடங்கித் தனக்கடைசி வாழ்வுவரை ஒவ்வொருவரும் தான்இட்டுக்கொண்ட கோடுகளையே இலட்சுமண எல்லையாகக் கொண்டு தனக்கான நியாயத்தை வரையறுத்துக் கொண்டு வாழ்கிறனர். அதைவிட ஒருதாய் வயிற்றுப்பிறந்த பிள்ளைகள் கூட தத்தமக்கான நியாயத்தைக் கற்பித்துக் கொள்கின்றனர். இந்தக் கலவை சிறிசிலநேரங்களில் வன்முறையில் முடியினும் பற்பல நேரங்களில் மனித சிந்தையை வளர்க்கும் அறிவுசார் கருத்துக்களைக் காலந்தோறும் கொடுத்த வண்ணம் உள்ளன. மாறுபட்ட கருத்தும் அதுகுறித்த விவாதங்களும் ஞானத்தின் திறவுகோல் தானே! பாடறிந்து ஒழுகுதல் தானே! எல்லோருடைய நியாயத்தையும் அவரவர் நிலையில் நின்று கேட்டால் இங்கு ஏன் வீண்விவாதம் எழப்போகிறது. எனவே அவரவர் நியாயம் அவரவர்களுக்கானது என்பதை,

“எல்லோரும் அதற்குச் சம்மதித்தார்கள் - கடிகாரத்தின் முட்களை அகற்றிவிடுவதற்குமனம் ஒப்பினார்கள் - எல்லோராலும் எண்கள் மட்டும் இருந்த வட்டக்கடிகாரத்தை தொட்டு முத்தம்இட முடிந்தது - எப்போது மணிகேட்டாலும் துல்லியமாய்ச் சொன்னார்கள் - ஒவ்வொருவரும் ஒரு சின்னமுள், ஒருபெரியமுள்ளை அவரவர்களுக்குள் வைத்திருந்தார்கள்.” (Kalyaanji, 2019)

இங்கு வட்டக்கடிகாரம் என்பது உலகம். எண்கள் என்பது அவரவர் கடந்து வந்த வாழ்க்கை. சின்னமுள், பெரிய முள் என்பவை அவரவர்களின் எண்ணங்கள், கருத்துக்கள், கற்பனைகள், கற்பிதங்கள். எனவே, யாருக்கு எதைக்கூறியும் எதைக் கேட்பினும் அவரவர்களின் பட்டறிவையே பதிலாகத்தருவர். ஆக, அவரவர் கருத்து அவரவர்களுக்கானது எனும்பொழுது அங்கு அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கைச்சூழலே தனக்கான கருத்தை ஏற்கத்துணிகின்றது. என்றாலும் இவ்வுலகம் ஒன்று என்ற சிந்தையில் சாத்வீகமாக ஒருவர் வாழத்துணிந்தால் அங்கு வார்த்தைகள் வலியிழந்து மெளனம் மட்டுமே எல்லா இடங்களிலும் பேசும் ஆற்றல் பெரும். அதை விடுத்து யான் எனது என்ற செருக்கமைந்து பேசினாலும் சாதாரண மனிதனைப் புதைத்த இந்த மண்ணுக்குள்தான் அனைவரும் செல்லவேண்டும். எனவே நானே உயர்ந்தவன் என்ற எண்ணம் வேண்டாம். உலகம் பெரியது. அது தன்னுள்ளே பேராற்றலை வைத்துக்கொண்டு நம்மை இயக்குகின்றது. அதனால்தான் அது அமைதியாய் உள்ளது. அதைப் பார்த்து நாம் கற்கவேண்டும். நான் நீ என்ற பேதமே சிறுமைத்தனம் என்பதை,

“என்னுடைய படகை அவருடைய படகு - முந்தி முந்திச் செல்கிறது. என்னுடையதும் அவருடையதும் ஒன்றே ஆன ஆறு போகிறது தன்போக்கில்” (Kalyaanji, 2019)

என்கிறார். படகு முன்னேறுவதற்கு ஆதாரசக்தி ஆறுதானே தவிர அதை இயக்கும் மனிதன் அல்ல. முன்னே செல்லுதல் ஆற்றல் எனில் அது செல்வதற்குக் காரணமாக அமைவது ஆறு எனும்



பேராற்றல். எனவே ஒருவர் வாழ்வில் ஒளிபெறுவதற்குப் பேராற்றலே எனத் தத்துவார்த்தமான கவிதையாகப் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

ஒவ்வொரு உயிரும் தத்தமக்கான வாழ்நிலையில் எவ்வித மாறுபாடும் இல்லாது இயல்பாய் வாழ்தலே சிறந்தது. அதனால்தான் தன்னை அறிந்தானை தனக்கொரு கேடில்லை என்றார் மூலர். புழு பூச்சியில் இருந்து மனிதினம் வரை இந்த மண்ணில் பிறந்ததர்க்குக் காரணம் அதனதன் இயல்பை உணர்ந்து வாழ்தல் என்பதே மையமாகும். அவ்வாறு இயல்பாய் இருப்பின் நம் வாழ்வு கவிதையாய் மிளிரும் என்பதை,

“இப்போதுதான் இறக்கி வீட்டுக்குள் எடுத்துப் போயிருந்தார்கள் அகலத் திறந்திருந்தன அமரர் ஊர்திக் கதவுகள் - தாவி உள்ளே சாடிய வெள்ளாட்டுக்குட்டி - அவசரமாக ருசிக்கிறது மரணத்திலிருந்து உதிர்ந்த ரோஜா இதழ்களை” (Kalyaanji, 2019)

எனும் கவிதையில் மனிதனே மரணத்தை உணர்ந்தவன். ஆட்டுக்குட்டிக்கோ மரணம் என்பது எது எனத் தெரியாது. நாமோ இறந்த உடலைப் பார்த்து வருந்த, ஆட்டுக்குட்டிக்கோ இறந்தவர் மேலிருந்து உதிர்ந்த ரோஜா இதழே மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்திருக்கின்றது. ஒரே தூழல் ஆனால் இருவேறு உணர்வுநிலைகள். இதுதான் உலகு என உணர்ந்தி இதை அப்படியே ஏற்று உலகியல்பை அறிந்து வாழவேண்டுமென வாழ்க்கைக் கவிதை கூறியுள்ளார். எனவே, நாம் உணர்ந்ததை அனைத்து உயிரினங்களும் உணரவேண்டும் என்ற அவசியமும் இல்லை. என் கண்ணீரின் சுவை கரிப்பது எனக்குத் தெரிகின்றது எனில் ஆட்டுக்குட்டியின் நாவிலும் ரோஜா இதழ்களின் சுவை ருசிக்கத்தான் செய்திருக்கும். இந்த ருசியே கவிதையாக மலர்ந்திருக்கின்றது. பிறர் துயரகண்டும் அத்துயரைப் போக்காது வேடிக்கைப் பார்த்து இரசிக்கும் சில மனிதர்களும் இந்தப் பொல்லாத மனித ஆட்டுக்குட்டியைப் போலத்தான் இருக்கின்றனர். இந்த ஆடுகளை வழிநடத்த இனி எந்த மேய்ப்பன் வருவாரோ?

## வெற்று அலங்காரம்

உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே எனக் கூறிச்சென்றாலும் போலிகளால் நிறைந்தது இவ்வுலகம். மொக்குள் ஒக்கும் மானுடர் வாழ்வு என எடுத்துரைத்தாலும் அது நிலையற்ற வாழ்வைக் குறித்துக் கூறியதே ஒழிய மகிழ்வான வாழ்வு குறித்துக் கூறவில்லை. அதனால்தான் வள்ளுவர் தகுதியற்றவனையும் மதிக்கச்செய்யக்கூடியது பொருள் என்கிறார். உயர்ந்தோர் பணிதலே சான்றாண்மைக்கு அழகு. சான்றோர் செல்வம் எனக்கூறியது பிறர்மனம் புண்படாமல் பேசுதலும் நடத்தலுமே விலைமதிக்கமுடியாத செல்வம் என்றனர். இதையே “தாழ்மூந்து தழுஉ மொழியர்” எனப் புறநானூறு பறை சாற்றுகின்றது. ஆனால் இது நடைமுறையில் உள்ளதா? சான்றோர் சொல்லை நடைமுறைப்படுத்தி உள்ளோமா எனப்பார்க்கின் கண்ணுக்கு எட்டியவரை செவிகள் கேட்டவரை இது வெறும் ஏட்டளவிலும் சொல்லளவிலும் மட்டுமே உள்ளது என்பது வெள்ளிடைமலை. (Thaninaayaka Atikal, 2019) மதிப்பும் சிறப்பும் செல்வமும் செல்வத்தால் வரும் புகழும் உயர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே. அவர்களுக்கு மட்டுமே மரியாதையும் மாலையும் கிடைக்கும். இவர்களைச் சார்ந்து தன்மானத்தோடு வாழ்நிலைக்கும் பொருளற்றவர்களுக்குக் கண்ணீரும் கசப்புமே மிஞ்சும் என்பதை,

“இந்த ஐந்து நட்சத்திர விடுதியின் - எல்லா அறைகளிலும் பூ ஜாடி உண்டு பணிச்சுழற்சிப்படி, மாறும் வெவ்வேறு தளங்களின் பூ - ஜாடியை அலங்கரிப்பது எங்கள் வேலை சில ஒவ்வாமை அறைவாசிகள் பூக்களே வேண்டாம் என நிராகரிப்பதுண்டு - அவரவர் கையில் எஞ்சிய பூங்கொத்துக்களைப் - பாடிஆடிப் பரிமாறிக்கொள்வோம் - பணியாளர் பொது ஒய்வறையில் அய்ந்துநட்சத்திரச் - சீருடை களைகையில் - எங்களில் யாராவது ஒருவர் கண்ணிலிருந்து ஒரு - ஐந்துநட்சத்திரக் கண்ணீர்த்துளி - அந்தப் பூச்செண்டில் உதிர்ந்துவிடுவதை எங்களால் தவிர்க்கவே முடிவதில்லை” (Kalyaanji, 2019)

என்கிறார். ஆக அறையும் ஆடைகளும் புதியது கசங்காதது. ஆனால் மேல்வர்க்கத்தினரால் பணிசெய்யும் பணியாளர்களின்மனம் இவர்களால் கசங்கிப்போகிறது. மனிதன் படைத்த பணம்தான் மனிதனை வேறுபடுத்துகின்றதே தவிர இயற்கையான அயம்பூதங்களும் மண்ணில் உதித்த எல்லா



உயிர்க்கும் சமமான பங்கையே வழங்குகின்றன என்பதை உற்றுநோக்கி உணர்ந்தால் அனைவருக்குமான உயர்வுதாழ்வு நீங்கும்.

## தெருவும் நாயும்

மனிதத்தன்மை மறந்து தான் என்று இருப்பவர்களைக் கண்டு விலகிச்செல்பவர்கள் யாவரோ அவர்கள் கோடி ரூபாயைப் பெற்றதற்குச் சமமாகும். எனவே மதியாதாரை விட்டுவிலகிவிடுங்கள் என ஒளவை கூறுகிறாள். பொருளும் அதிகாரமும் கொண்டவனைவிடுத்து அவன் குடிக் கீழ் வாழும் மக்கள் அவனை விட்டு நீங்கிச்செல்லல் என்பது இயலாத காரியம். காரணம் மனிதன் என்பவன் தன்மானத்தோடு வாழவேண்டும். உழைத்து வாழவேண்டும்.; உழைக்க விரும்பாது பிறரை ஏய்த்துப்பிழைப்பவரை இச்சமூகத்தில் அவர்களை நாம் எவ்வாறு வைக்கவேண்டும் என்ற வினாவிற்கான விடையாய்

“எப்போதுமே போய்வருகிற அதே தெரு - இன்னொருவனைப் போல் இன்னொருத்தியைப் போல் - இன்று அது கூடவே நடந்துவந்தது - வீட்டுநடை ஏறுகையில் முரண்டியது -நானும் வருவேன் என்று - மிகுந்த பிரயாசையுடன் புத்தி சொல்லி - கதவை மூடினேன் வெளியே நிறுத்தி - மனதுகேட்கவில்லை சன்னல்ஊடாகப் பார்க்கையில் - தெருபாவம் - தெருவிலேயே நின்றுகொண்டு இருந்தது” (Kalyaanji, 2019)

என அவர்களை நாகரிகமாகச் சொல்லிச் செல்கிறார். உன்னை ஒருவன் ஒருதட்டில் வைத்துப்பார்க்கும் பொழுது நீ அவனை எவ்விடத்தில் எதுவாய்ப் பார்க்கவேண்டும் என்று நயத்துடன் கூறியுள்ளார் ஆசிரியர்.

மனிதன் பிறரின் பாடுபொருளாகுவதற்குப் பணம் செல்வம் எனப் பல காரணங்கள் இருப்பினும் இதுவே முதற்காரணியாக இருந்துவிடாது. காரணம் பொருள்பெற ஒருவரிடம் செல்லும் நிலையில் அவன் நான் என்ற தன்உணர்ச்சியால் செல்வவளத்தால் திரிவிக்கிரம அவதார நிலையில் இருப்பான். யாவரும் இரவாது இருப்பின் அவன் வாமன அவதாரமாக இருக்கும் இடம் தெரியாது அமைதியாக இருப்பான். நம்முடனே பாடுபட்டு பயணித்துக்கொண்டு வரும் சகமனிதர்களே நம்மைப் பற்றிப் பிறரிடமும் சிற்சில நேரங்களில் நாம் கேட்பாரற்ற நிலையில் இருக்கும் பொழுது நம்மிடமே தன் நாவன்மையைக் காட்டுவர். அதுகேட்டு மனமழிந்து நாம் அமைதியாக இருப்பின் அதுவே அவர்களுக்கு பலமாக மாறிவிடும். எனவே அவர்களின் எண்ணத்தை உடைக்க வேண்டுமெனில் அவர்களின் வழியைப் பின்பற்றி எதிர்க்குரல் கொடுக்கும் பொழுது தன்பாதச்சுவடே தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தது போலாகி அமைதியாகிவிடுவர். இதுவும் கூட ஒருவகைப்புரட்சிதான். இது விடிவெள்ளியாய் மாறும்வரை அவர்களைப் பார்த்து நாமும் குரைத்துத்தான் ஆகவேண்டும். நாமும் அதுபோல் ஆகவேண்டுமா என யோசனை செய்யத் தொடங்கி விடும் அக்கணம் முதற்கொண்டு நம்மை வாழவிடாமல் செய்துவிடுவர். எனவே அவர்களுக்கு உரைக்க நாம் குரைத்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்பதை,

“அந்தத் திருப்பத்தைத் தாண்டவிடாமல் தினமும் அப்படிக் குரைத்தது மற்ற எல்லாக் குரைப்புகளையும் சேமித்து என்மீது வீசியது - தவிர்க்கவே முடியாமல் அந்த முடிவு செய்தேன் - அந்தத் திருப்பம் வருவதற்கு முன்பே என்பெருங் குரைப்பு துவங்கியிருந்தது - கருப்புநாய் சாதுவாக என்னுடன் நடந்துவர ஆரம்பித்தது. அதைவிட ஆச்சர்யமான ஒன்று - இந்தமுறை உங்கள் வீட்டுப்பலா மரத்தில் ஒரே காம்பில் நான்கு காய்கள் போல - அப்படி ஒரு உரையாடலை அது துவங்கியிருந்தது” (Kalyaanji, 2019) எனப் பிறரைக் குறைகூறுபவர்களை நாயாக உருவப்படுத்துகிறார்.

## தலைமுறை தாண்டிய பார்வை

விலங்குகளில் இருந்து மனிதனை வேறுபடுத்துவது சிந்தனையுடன் கூடிய பகுத்தறிவு, சிரிப்பு, அழகியல் உணர்வு என பலவித தனித்தன்மைகள் உண்டு. ஆனால் விலங்குகளுக்கோ மாற்றமின்றிப் பிறந்து வாழ்ந்து மடியும் இயல்புடையது. மனிதன் தான் காணும் ஒவ்வொரு காட்சியிலும் பொருளிலும் அனைத்திலும் தன் உணர்வை அதனுள் புகுத்தி புதியதுகாண



முயல்கின்றான். அதன் விழைவே கல்லையும் சிற்பமாக வடிக்கும் கலைத்தன்மை ஆகும். (Balachandran, 2009) இந்தக் கலைத்தன்மை மனிதனுக்கு மனிதன் மாறுபடும். காரணம் வாழும் சூழல் கற்பிதங்கள் எனப் பன்முகத்தன்மை கொண்டு ஒவ்வொருவரின் வாழ்வும் மாறுபாடு அடைகிறது. இயற்கையை மட்டுமே நம்பிவாழ்ந்த காலத்தில் தோன்றிய மனிதர்கள் அதன் பிடியில் இன்றளவும் வாழும்மனிதனுக்கும் உண்ணும்; பொருளை விலைகொடுத்தால் உடனே கிடைக்கும் என்ற மனநிலையில் வாழும் இன்றைய மனிதனுக்கும் பெருத்த வேறுபாடு உண்டு. இயல்பான படைப்பை முன்னோர் வணங்கினர். இன்றோ தன்வசதிக்காக இயற்கையை வளைக்க முற்படுகின்றனர். இந்தத் தலைமுறை இடைவெளியை,

“அந்தக் கூழாங்கல் அச்சஅசல் - ஒரு உருளைக்கிழங்கு போல இருக்கும். எந்தக் குழந்தை கேட்டாலும் - விளையாடக் கொடுத்துவிடுவாள் - கவனமாகப் பின்பு எடுத்துத்தன் பூசைப்பெட்டியில் வைத்துக் கொள்வாள் - ஒருமலையைக் கையாள்வது எப்படி என்று அம்மாச்சிக்குத் தெரிந்திருந்தது” (Kalyaanji, 2019)

என்ற கவிதையில் நம்முன்னோர்கள் இயற்கை மீது இருந்த பற்றையும் மலையை, நதியை, காற்றைக் கையாள்வது எப்படி என இயற்கைசார் அறிவையும் பெற்றிருந்தனர் என உணரமுடிகின்றது. அதுமட்டுமின்றி நேற்று எந்த மலையின் குன்றாய் இருந்ததோ நாளை எந்த ஆற்றின் மணலாய் இருக்குமோ இன்று என் கையில் இருக்கும் கூழாங்கல் என்ற வேறொரு கவிஞரின் கவிதையும் நினைவுக்கு வருகிறது. ஆனால் இன்று வாழ்கின்ற மக்கள் தங்கள் தனித்த சுயமகிழ்ச்சிக்காக எல்லாவற்றையும் அழகாகச் செய்து, இயல்பாக இருக்கும் இயற்கையைச் செயற்கையாக்கி அதை மீண்டும் இயற்கையாக, இயல்பாக இருப்பதற்காகச் செய்யும் திணிப்பை,

“மிகநேர்த்தியான கூண்டு - மிகநேர்த்தியான பறவை - மிக நேர்த்தியான வளர்ப்பு மிகநேர்த்தியான கத்தரிக்கோல் இருக்கிறது அவர்களிடம் - மிக நேர்த்தியாகச் சிறகுகளைக் - கத்தரிக்கிறார்கள் அவ்வப்போது - அடமிக நேர்த்தியானதுதானே வானம்” (Kalyaanji, 2019)

எனச் செல்லமாகக் குட்டுகிறார் கவிஞர். அழகான வானமும் நேர்த்தியான விரிந்த சிறகுகளும் இருக்கும் பொழுது பறத்தல் அதன் சுதந்திரமாகி வானவெளியில் திரியும் காட்சியைக் காண்பதே இனிமையானதும் இன்பம் பயப்பதும் ஆம். அதை விடுத்து மனிதர்களின் மனக்கூண்டுகளைப் போலவே பறக்கும் பறவைகளைக் கூண்டுக்குள் வைப்பதுடன் இன்றைய மனிதர்கள் வானத்தையும் மிக நேர்த்தியான கூண்டுக்குள் வைக்க முற்படுகின்றனர். நீடித்த மகிழ்வென்பது அதனதன் இயல்பில் இருக்கவிடுதலே! அது பறவையாயினும் சரி பரம்பொருளாயினும் சரி! நமக்கிளிச் சிறையும் வேண்டாம் சிரமும் வேண்டாம்!

இயற்கையை அழிப்பதால்தான் என்னவோ நம்மை வாழவைக்கும் இயற்கைகூட சிற்சில நேரங்களில் மனிதர்க்கு எதிராகமாறி நம்மையெல்லாம் அழித்துவிடுகிறது. இயற்கையை ரசிப்பவனுக்கு சாகத்தெரியாது. சாகத்தெரிந்தவனுக்கு ரசிக்கத்தெரியாது. வாழ்வு இறப்பிலா முழுமைபெறுகிறது? வாழும் வாழ்வில்தானே முழுமைபெறும். வாழத்தெரியாதவனின் வாழ்வு கடைசிவரை கேள்விக்குறியிலேயே நிலைபெறுகின்றது என்பதை,

“அது எப்படி - ஓவியம் வரைந்த கையோடு - தூக்கிட்டுக் கொள்ள முடிகிறது. அதுஎப்படி - தூக்கிட்டுக் கொள்வதற்கு முன் - ஓவியம் வரைந்திருக்க முடிகிறது” (Kalyaanji, 2019)

என்ற கவிதையில் இயல்பை ரசிக்கத்தெரியாதவனை இயற்கையானது அவனை நெடுநாள் வைத்திருப்பதில்லை என்பதே உண்மை. எனவே நீங்கள் ஓவியமோ காவியமோ படையுங்கள். ஆனால் அதை ரசியுங்கள். ரசித்தலில் தானே வாழ்வு அடங்கியிருக்கிறது.

அழித்தல் என்பது தன்னைமட்டும் அழித்துக் கொள்வதல்ல. தன்னை வாழவைக்கும் இயற்கையை அழித்தல் கூட அடாத செயல் தான். ஓரறிவு கொண்ட உயிரான மரங்களுக்குப் பேசும் ஆற்றல்கிடையா. அதனாலேயே அவை வெட்டப்படும் பொழுது உயிரிருந்தும் எவ்விதத் துடிப்பும் இன்றிக்கிடக்கின்றன. மரங்களைச் சிதைத்தல் என்பது நம்முடைய மூச்சுக்குழாயை நாமே சிதைப்பது போலாகும். ஆற்றல்தரும் மரங்களை அழகுக்காகத் துண்டாடும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளதை நம்வீட்டு மர அழகுச்சாதனப் பொருட்களே உணர்த்தும். இது குறித்தான கவிதையாக,



“தச்சர்களின் உணவுநேரம் - அப்படி அப்படியே கிடக்கிறது - உளி, இழைப்புளி மரச்சுருள் எல்லாம் - வந்துவந்து போகிறது ஒரு - வனமரத்தின் அசைநிழல் -திசைஎட்டும்” (Kalyaanji, 2019)

என்ற கவிதை மனிதர்களின் உணவு, உறங்கும் நேரத்தைத் தவிர மற்ற நேரங்களில் கடிமரம் தடியும் ஓசையே வனங்களில் எதிரிரொலிப்பதாகவும் தன்னைத் தடியவேண்டாம் என்ற மாதிரியான அசைவையும் வெட்டுண்டு இழுத்துச் செல்லும் பொழுது அசையும் நிழல் எல்லாத் திசைகளிலும் பரவும் எனக்கூறி இதனூடாக இனி மரம் என்பதும் அதனோடு இணைந்த நிழல் என்பதும் இல்லாமல் போகும் நிலை நிச்சயமாக இனி வரலாம் என்று எச்சரிக்கிறார். இன்று வனமரத்தின் வெட்டுண்ட அசைநிழல் நாளை மனிதர்களுக்கு அந்தச்சொல்லுக்கான பொருள் என்ன என்பதுகூடத் தெரியாமல் இருக்கும் நிலைவரும் என்பதே நிதர்சனஉண்மை.

## நிலைத்தே உயர்ந்தது

இன்றைய காலத்தில் மெய்மையை விடப் பொய்களுக்கே வலிமையும் மதிப்பும் அதிகம். காரணம் மெய் அமைதியானது. பொய்யோ எல்லா இடங்களுக்கும் இயல்பாகச் செல்லக்கூடியது. சென்ற அக்கணத்தில் இருந்தே அனைத்து மக்களின் மனங்களிலும் நிலைபெற்று உலாவருவது. அதனால்தான் கவிஞரின் கவிதைகூட அழகாக இருக்கின்றது. உண்மை பாறைபோல் இடம்பெயராது நிலைத்திருப்பது. பொய் பாறைமேல் படரும் தூசிபோல் எட்டுத்திக்கிலும் படர்ந்திருக்கும் இயல்புகொண்டது. இன்றைய சமூகம் பாறையின் மீதுள்ள பாசியைப் பூசிக்கொள்ளவே விழைகின்றனர். எது உண்மை? எது பொய்? எது நிலைத்தன்மை உடையது? எது நிலையானது? நிலைத்தன்மை அற்றது எது? என்ற தெளிவின்றிக் குழம்புகின்றனர். இந்தக் குழப்பநிலை தீர்ந்தால் மக்களுக்குத் தெளிவான மனம் உண்டாகும். நல்ல சமுதாயம் உண்டாகும். இதைத்தான் பெரியோர்கள் ‘உன்வீடு எப்படியோ அப்படியே நாடும்’ என்பர். இந்தக் குழப்பத்திலிருந்து விடுதலை கிடைக்கும் கவிதையாக,

“பனியைக் கும்பிடுவதா? - மலையைக் கும்பிடுவதா? - பனி உருகட்டும்

நான் மலையைக் கும்பிட்டுக் கொள்கிறேன்” (Kalyaanji, 2019)

என்ற கவிதையில் மெய்யெது பொய்யெது என இனம்பிரித்தலை மட்டும் காட்டப்படவில்லை. பனியைவிட பனிஉருவாகக் காரணமான மலைதான் உயர்ந்தது. பனி என்பதன் பொருள் குளிர் என்ற பொருள் மட்டும்ல்ல நீர் என்ற பொருளும் உண்டு. எனவே ஊற்றுத்தோன்ற ஊன்றுகோலாய் இருக்கும் மலையே தெய்வம் எனக் குறித்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

## முடிவுரை

கவிதை என்பது கருத்தை மட்டும் விளக்குவதல்ல. கருத்தை மட்டும் குறிக்கவேண்டுமெனில் கட்டுரை, விமர்சனம், நாடகம் என இவ்வகை இலக்கியப் பிரிவுகளுக்கும் பொருந்தும். மேற்கண்ட இலக்கிய வகைமையைவிட கவிதைக்குச் சிறப்புத்தகுதி யாதெனில் ஒருகருத்தை விளக்கும் முகத்தான் கவிதையின் இறுதியில் அக்கவிஞன் சொல்லும் கருத்தைக் கடைசி வரிகளில் வைத்துக் கருத்தையும் கவிதையும் அழகாக்குவார். அவ்வகையிலே இயற்கை, இயல்பு, மனக்கருத்து, மனிதஇயல்பு என எல்லாவற்றையும் கூறி கவிஆர்வலர்களின் சிந்தனைக்கும், கற்பனைக்கும், கருத்துக்கும் இடம் கொடுக்கும் ஒருவித நெகிழ்ச்சித் தன்மையைக் கொடுத்துக் அவர் கவிதையை நெஞ்சில் பதியவைத்துள்ளார் கவிஞர் கல்யாண்ஜி.

## References

Balachandran, S. (2009) Ilakkiya Thiranaaivu, New Century Book House, Chennai, India

Kalyaanji, (2019) Uruppalingu, santhiya pathipagam, Chennai, India

Thaninaayaka Atikal (2014) Nila Amaipum Tamil Kavithaium, New Century Book House, Chennai, India



**Conflict of interest**

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

**About the License**

© The Author 2025. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

**Cite this Article**

M. Thadsanamoorthi, G. Ramesh, A Comparison of Naladiyar, Thirumoolar's Tamil Moovayiram and Vemanar's Songs in the Indian Moral Tradition, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol 6, Iss 2, (2025) 1-5. DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2521>

